

Mária – A remény megpróbáltatik

Az a megtiszteltetés, hogy a Messiás
 Ádesanyja lehetett, nem tudta őt felkészíteni a fájdalomra, amit fiának elvesztése
 jelentett

Csak egy fiatal nő volt a sok közül - jelentéktelen személy egy
 korszakban. A Szent-írás fanfárok hangja nélkül mutatja be Máriát, és
 csupán csak annyit említ meg róla, hogy hamarosan összeházasodik egy József nevű
 áccsal. Persze nem is volt oka arra, hogy sokkal könnyesebb járványban
 reménykedjen. A látszólag folytatott mindennapi közdelem a kietlen hegyvidéken
 fekvő házában. Állandó munkát adott neki: vizet hordott, gabonát termesztett,
 ártelt készített, szőtt és font.

Mégis, amint

ott állt a zsinagógában minden szombaton, Mária olyan szavakat hallott, amelyek
 végigkísérték őt az egész háttal. A Távolság nyelvéből való felolvasások
 felidéztek, hogyan szabadította meg Isten az ő népét, a próféták irataiból való
 ázzenetek pedig a járványban megváltás és a tárt let járó hárralvelő vendezették meg
 lelkét. Egyesek azzal is örveltek, hogy ez a szabadítás nagyon hamar elérkezik
 a Messiás (Felkent) személyében, akit Isten küld. Lehetséges, hogy ő is tanja
 leszek mindennek egy napon - elmékedett Mária.

Mindennek

ellenére, amikor egy angyal jelent meg hirtelen az ágból, és hihetetlen
 tartalmú ázzenetet hozott számára, ez Mária teljesen készletlenül állt. Amikor
 az angyal ánnepélyesen kijelentette, hogy Isten kegyelmebe fogadta őt, Mária első
 reakciója a teljes megdöbbentés volt. Kévetkező szavai pedig teljesen
 értelmetlennek voltak egy hajdon leány számára. Ágy szót az ágret: "Ézsás Á-m fogansz a te máhedben
 fiat...". Majd az angyal folytatta szavait, és a gondolatokról, amiket
 Mária most hallott, szinte meg is szédült: "ÉzEz
 nagy Isten, és a Magasságos Fiának hívatatik; és néki adja az Ásr Isten a
 Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; és uralkodik a Járkásb házában mind a rárkká;
 és az ő királyságának vége nem Isten!" (Lk 1:30-33).

Érzelmek egész

hada lepte el Mária elméjét: Ámulat, fálelem, Ártalm - és a ragyogó reménység,
 hiszen hirtelen kanyarított snyira volt tőle az, amiről korábban aligha
 álmodhatott. "ÉzMimádon lesz ez?" -
 kérdezte, amikor végre sikerült megszólalnia.

Máriának az

angyallal folytatott beszélgetése egyedülálló az emberi történelem nagy
 eseményei között is. Legtöbbben azonban örönk olyan emlékeket mindennapi
 életünkben, amikor Isten szeretetteljes terve tagadhatatlanul nagyon is
 személyes formát árt. Ilyenkor Isten percekre elfőjta mindennapi
 aggodalmink kádt, hogy egyrészt félreérthetetlen hárvással áppen be az
 életünkbe, amire nem lehet nemet mondani, másrészt jelenléte nekünk tándáklő
 ágréteivel, amelyeket balgaság lenne visszautasítanunk.

gőmbölygőtt, Mária fokozatosan hozzászokott a pártatlan tapasztalathoz, amiben része volt. Egy látogatásakor, amelyet szintén áldott állapotban látva unokatestvőre látott, ámulatba ejtette az, ahogyan Isten kitüntetett figyelmével őt és népe más szímkivetettjeit. Dicsőítő álmokban fogalmazta meg, hogy az Őr népe segítségére siet, ahogyan meg-gőtte. Azokban a napokban, amikor Jézus azon győtrődött, vajon elbocsássa-e őt, csak ez a remény áltette, és állhatatosan ragaszkodott az angyal megjelenésének és megrendő szavainak eleven emlékéhez.

A tudat, hogy

az árgőret Gyermeke számára letik meg, az ő kicsi fia, Jézus: ez segítette neki győztesen elviselni a fájdalmat és a szőgyent, hogy egy jászolban kell számára lnie. Az álmány, hogy Jézust karjában ringathatta és csodálhatta tőkkőletes kis arcát, elhomályosította annak csodájját, amit a pártorok, a keleti bálcsék és mindazok az igazak meséltek, akiket Isten választott ki, hogy egytt ánnepeljék vele a Megváltás számára. Mária számára gyakran meg kellett állnia, és megvizsgálnia gondolatait és tapasztalatait, s meg kellett próbálnia összeegyeztetni a kisbaba bájos látását azzal a szereppel, amit majd Isten Fiaként és ártőkkővalás Királyként be kell tennie (lásd Lk 2:19).

Bizonyára más

nyugtalan-tá gondolatai is támadtak. Vajon hol az ánnepőlyes fogadtatás, amelyet az Istentől kőldött Megváltás Király árdemel? Miért kőldött Isten pártorokat és ismeretlen senkiket a nép vezetői helyett? A kőrdősek akkor is ott maradtak szá-vőben, amikor Jézus lassan ifjővő serdőt. Bár fiának egyre nyilvánvalóbb bálcsessőge és megnyerő ányé nagy boldogsággal tőltőtte el, Mária azzal a keserődes tapasztalattal igyekezett megbirkőzni, amit akkor őlt őt, amikor fia először mutatta ki, hogy inkább menyeei Atyjához ragaszkodik, mint hozzá és Jézusához (Lk 2:46-50).

Megpróbált

felkőszálni az elkerőlhetetlen eseményre, amikor Jézus elhagyja majd otthonát, hogy az Atya által rábőzött munkát végze.

Bár harminc

áven őt vele maradt, mégis nehéz volt számára, amikor szeretett Fia bőcsőnt intett és távozott a faluból. Nőha természetesen találkozott vele, hiszen Jézus tartózkodási helyő a tárti Kapernaumot választotta. Anyai szá-ve gyakran dagadt a bőszesőgtől, amikor az utazók lenyőgőző csodáiről és győnyőrtő tan-tájsairól beszéltek.

Mária árt

Fia munkájának, és bár mindig kedves volt hozzá, amikor találkoztak, mégis nagyon hiányoztak neki a régi, meghitt, egytt őltőtt idők. Azt azonban álmában sem gondolta volna, milyen utat kell Jézusnak végigjárnia. Mária rábőredt: az Istentől jővő elhő-vás és az ő gőretei nem mindig garantálják a fájdalmentes utat, amely ősszhangban van az egyőn vőgyaival és elvőrsáival. Mégis, amikor a Jézus tárt megváltás reménye teljesen lehetetlennek vagy távolinak látszott, Mária akkor is az angyal á-gőretőbe kapaszkodott, illetve Isten á-gőretőbe, aki őt kőldte.

A megfeszített reményeség

Mária-hoz

eljutott Jézus nyugtalan-társ kijelentéseinek hátra, majd hallott arról is, hogy egyre több szívr kerései a vallási vezetőkkel. Jézus látogatása Názáretben pedig kis hájában tragédiával végződött, hiszen az emberek - akik kizárólag általában Mária barátai és rokonai voltak - le akarták tántani Öt egy sziklárral. Hogyan tudni kéredetesen teljesíteni, amikor olyan hárek keringtek, hogy egyesek az életre néznek? Mária kétségbeesetten próbálta leplezni rettegését, amikor megtudta, hogy Fia Jeruzsálembe tart.

Á Á Mária Jeruzsálembe jött a páska éjféli órára, amikor megtudta, hogy Jézust elfogták. Gyenge asszonyként nem tehetett mást, mint hogy imádkozik, és hozzáj siet. Még távol volt tőle, de már tudta: imáji nem segítenek. Jeruzsálemben kávéval három szírnűs keresztes magasodott az ég felé. A kizárólagosán saját szeretett Fiát, kicsi kincsét ismerte fel. A színtárság árijai zúdultak rá, amint szíveskedett Fiának megkérte, véres lábainál. Egy pillanatra elhagyta a rettegés, amikor Jézus - szerető tekintetét reá emelve - így szólt hozzá: "Asszony, á-mhol a te fiad!"; majd egy szízelben állt, ismerős alakra tekintve: "Asszony, á-mhol a te anyád!" (Jn 19:26-27). Az asszony szíveskedett hájla tártátt be ezen utolsó, kedves gesztus láttán, de hamarosan újra a reményes let szíveskedett sálya nehezedett rá, amint Fia kimondta utolsó szavait, lehajtott fejjel és meghalt.

Valahogyan

engedte, hogy elvezessék a kereszttől, végig Jeruzsálem utcáin, egy szerény hajlékba, ahol nyájias emberek megpróbálták kényelembe helyezni őt; ám számára nem volt vigasz: Fia eltávozott az életük sorából. Azokban a pillanatokban, amikor a valóság kegyetlenül rá tárt, a szíveskedett marcangolást fájdalom csaknem teljesen hatalmába keréte. Egy élet szeretete, állma és reménye tárt itt állsz. Mi lett Dávid ártákkévalás trájával? Mi lett a szabad-tájjal, amit Isten megá-gát? Vajon hazudott? Hazudott az Isten? Isten akaratát kévetve Mária látszólag minden vágyának és ájbrájndjának reménylomszerű halálához ákezett el. A keresztnél - mint oly sokan a tártánelem ávszájadai során - Mária arra hivatott, hogy adja fel maradék emberi próbálkozásait is, és engedje, hogy Isten cselekedjen életében, és szíveskedett véj rakozzon a Mindenható előtt.

Á

A reményeség újra él!

Hogy is

kézelhetnénk el azt a tártáradást ártámet és ájhátatos boldogságot, amit Mária akkor ázett, amikor bizonyossá vált, hogy Jézus újra él? Álmának halála nem jelentette Isten á-gátánek halálát! Lelki szemeinkkel látjuk, amint azon kapja magát, hogy szíveskedett és tájncol, akár egy kislány. Szíveskedett eltűnt minden vád és kétey. Helyettük ott a mályses bókesság, ami biztosabb és

csőndesebb minden őrzésnél, amit bármikor is juttat.

Miközben

rendszeresen találkozott az apostolokkal és más hűvőkkel, Mária hallgatta tanításait, kutatta a Szentírás szakaszait, amelyekre Jézus rámutatott, és imádkozott, hogy Ő adjon neki bármilyen igazságot és útmutatást. Lassan betámaszkodott az a felismerés, hogy Fia halála nemhogy Isten ágátságnak megfeszítését jelezte volna, hanem éppen ellenkezőleg: pontosan ezzel szerezte meg a végleges győzelmet, a halálból való szabadulást. Attól sem jött zavarba, amikor hallotta, hogy Jézus felemelkedett az ég felé. Inkább kíváncsi volt, hogy végleg elfoglalhatta helyét a mennyben, és felkérheti a soha véget nem érő életet mindenkinek, aki hittet hozzá. Mária nem tudta, mit tartogat számára a jövő, de Jézus megígérte, hogy mindig veled lesz, és a halálával aratott győzelem, valamint az Ő Lélekének ágátságnak azt a bizonyosságot adta neki, hogy az Ő akarata győzedelmeskedik. Mert Ő megígérte.

Mária

közvetlen - amikor a szent napokban reményteljesen próbálta tenni, majd teljesen elszegényedett - tisztelettel minden hűvőnek juttatni. Ahogy Isten szent az angyal által Máriahoz, úgy veled is tudatja, hogy benned is kegyelműbe fogadott. Ahogy Mária juttat közvetlen feladatra hűvő el, nekünk is személynél szabott szerepet szent az Ő szolgálatában. S ahogy Mária esetében tanítást, a mi életünkben is lesznek pillanatok, amikor olyan helyekre vezet benned, amelyeknek földi szempontból semmi értelme nincs.

Életünk e

momentumaiban nem lehet más megoldásunk, mint hogy teljesen felhagyunk hibáinkkal, próbálunk együttműködni, hogy irányítsuk életünket, és kiengedünk kezünkben minden földi vagyont, amihez úgy rézünk, jogunk van. Csak akkor találunk valódi békességet és szabadságot, ha egy megfeszített ág és odaszájunk magunkat meghalt és feltámadt Urunknak. Csak Őbenne találhatjuk meg a teljes megbocsátást és mártírtelent szeretetet, amely utad szentünk végig.

Ragaszkodjunk

Krisztus előtt jelenléteinek reményteljesen ágához akkor, amikor az iránytad való elképzeltetésünk tisztelettel csak szegényességhez és fájdalomhoz vezet! Ragaszkodjunk jelenléteinek reményteljesen ágához akkor, amikor az érte kezdett szolgálataink kudarcba fullad és elcsúszunk. Ő szeretettel fedez be, és karja megerősít; és reggel, amikor majd szemtől szemben látjuk Őt, tudni fogjuk, hogy megígérte a közvelem!

Á

Teresa Reeve